

Sygn. akt VIII *Pa* 7/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodnicząca sędzia Anna Capik-Pater

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 marca 2022r. w Gliwicach

sprawy z powództwa A. H.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K.

o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe

na skutek

apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 23 listopada 2021 r. **sygn. akt** IV P 226/20

oraz

zażalenia powoda na pkt 3 wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 23 listopada 2021 r. **sygn. akt** IV P 226/20

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 3 w części w ten sposób, że w miejsce kwoty 4 662,24 zł (cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt dwa złote dwadzieścia cztery grosze) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6 670,24 zł, (sześć tysięcy sześćset siedemdziesiąt złotych dwadzieścia cztery grosze)
2. zmienia pkt 6 wyroku w ten sposób, że nakazuje pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zabrzu w miejsce kwoty 2796,78 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) kwotę 788,78 zł (siedemset osiemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt osiem groszy) ,
3. uchyla pkt 5 wyroku,
4. oddala apelację w pozostałym zakresie,
5. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

(-) sędzia Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII Pa 7/22

UZASADNIENIE

z urzędu do pkt 3 wyroku z dnia 23 listopada 2021r.

Powód A. H. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w K. domagając się zasądzenia kwoty 50.200 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od 1 września 2017r. do 25 września 2020r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po dniu wymagalności roszczenia za każdy miesiąc pracy w godzinach nadliczbowych to jest od 11 dnia następnego miesiąca oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna w K. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W piśmie procesowym z 8 września 2021r., po sporządzeniu opinii przez biegłego ds. wynagrodzeń powód sprecyzował żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie kwoty 41.047,24 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie jak w treści pisma.

W piśmie procesowym po sporządzeniu pisemnej opinii uzupełniającej powód sprecyzował żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie kwoty 41 047,24 złote wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie .

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2021 r. Sąd Rejonowy w Zabrzu w sprawie z powództwa: A. H. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K. o zapłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych zasądził :

w pkt 1 wyroku od pozwanej na rzecz powoda kwotę 41 047,24 zł z rozbiciem na poszczególne miesiące i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 każdego kolejnego miesiąca za miesiąc poprzedni, .

w pkt 2 Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

w pkt 3 zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.662,24 zł, w tym 3.240,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

w pkt 4 nadał wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 7.000,00 zł ,

w pkt 5 nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zabrzu kwotę 502,00 zł tytułem kosztów sądowych;

w pkt 6 nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zabrzu kwotę 2.796,78 zł tytułem kosztów sądowych.

Opisany wyrok wydał Sąd Rejonowy w następującym stanie faktycznym :

Powód A. H. był zatrudniony w spornym okresie u pozwanej w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód w okresie objętym żądaniem pozwu pracował w KWK (...), na stanowisku sztygara oddziałowego pod ziemią.

Do pracy powód faktycznie przychodził około 05: 00, 05:10. Udawał się do swojego biura, aby przygotować się do odprawy głównej z dyrektorem. W tym czasie zbierał raporty ze zmian, które się nakładały 21:30, 00:30. Uzyskiwał bieżące informacje na temat wykonywanych robót, na temat tego co zostało zrobione i tego co ma zostać zrobione. Jeżeli zostawał mu czas zajmował się zamówieniami materiałowymi, rozpisywał materiały, które zostały przywiezione. Uzupełniał książki instruktarzy dla pracowników zatrudnianych w nowych miejscach pracy, gdyż był zobowiązany przeszkolić ich w zakresie zagrożeń, występujących w danym miejscu pracy. O godzinie 6.00. udawał się na obowiązkową odprawę. Po odprawie szedł się przebrać i zjeżdżał na dół. Po wyjeździe powód kąpał się i przebierał a później uzupełniał książkę raportową. Następnie spotykał się z szefem któremu ją zdawał. Powód wychodził z kopalni około 14:30.

Przełożeni powoda wiedzieli, że pracuje on w ponadnormatywnym czasie pracy, gdyż taka była organizacja pracy na kopalni, która już obowiązywała, gdy powód przyjął się do pracy. Nie było możliwości, aby powód wykonał swoje obowiązki pracując 7,5 godziny na dobę tj. przychodząc do pracy na godzinę zjazdu i wychodząc z niej po wyjeździe.

Brak wykonania przez powoda wszystkich czynności na powierzchni mogłoby go narazić na konsekwencje służbowe. System pracy był z góry narzucony i wynikał z organizacji pracy na kopalni. Przełożeni powoda również pracowali dłużej. Nikt nie zwracał powodowi uwagi, aby wypisywał wnioski o pracę w godzinach nadliczbowych i że przebywa w zakładzie pracy bez zezwolenia.

Pozwana prowadziła rejestr czasu pracy RCP. Pracownicy zaopatrzeni byli w dyskietki, które wprowadzali do czytników przy wejściu i wyjściu na teren kopalni oraz przy zjeździe pod ziemię i po wyjeździe .

Za dodatkową pracę na powierzchni powód nie otrzymywał żadnego wynagrodzenia. Praca ta nie była wykonywana w warunkach szkodliwych lub uciążliwych dla zdrowia .

Czas pracy pracowników w kopalni zatrudnionych pod ziemią wynosi 7,5 godzin na dobę i 37,5 godzin na tydzień przy 5 – dniowym tygodniu pracy.

Za przepracowane godziny nadliczbowe powodowi przysługiwałoby wynagrodzenie w wysokości 41.047,24 zł.

Sąd I instancji poczynił ustalenia w zakresie czasu pracy powoda w oparciu o zapisy z systemu RCP, które zostały potwierdzone zeznaniami świadków i powoda.

W zakresie wyliczenia wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych Sąd Rejonowy oparł się na wyliczeniach biegłego Z. G., zawartych w opinii, którą uznał za miarodajną do ustalenia należnego powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Opinię biegły sporządził zgodnie z poleceniem sądu zawartym w postanowieniu z 22 lipca 2021r. z uwzględnieniem danych zawartych w wydrukach z systemu RCP przyjmując, iż powód świadczył pracę od momentu wejścia na teren zakładu do momentu wyjścia z zakładu pracy (odbicie dyskietki na wejściu i wyjściu). Dodatkowo uwzględnił wypłacone powodowi w spornym okresie wynagrodzenie za pracę oraz przyjął, że za czas pracy na powierzchni wynagrodzenie należne powodowi winno zostać ustalone z pominięciem dodatku szkodliwego. Ponadto przyjął dobowy wymiar pracy powoda wynosił 7,5 godziny.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z kolejnej uzupełniającej opinii biegłego Z. G. jako zmierzający do przedłużenia postępowania.

Sąd I instancji podkreślił, że strona pozwana poza ogólnymi twierdzeniami nie wskazała konkretnie, czym powód jej zdaniem zajmował się w czasie, kiedy rzekomo nie świadczył na jej rzecz pracy jak również nie wskazała w tym zakresie żadnych środków dowodowych. Jednocześnie podkreślić należy, że strona pozwana nie prowadziła poza system RCP innej ewidencji czasu pracy. Zgodnie z art.149 §1 kp pozwana miała obowiązek prowadzenia ewidencji czasu pracy dla każdego pracownika, który skonkretyzowany został w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 28 maja 1996r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika. W §8 pkt. 1 i §8a rozporządzenia wskazano, że pracodawca zakłada i prowadzi odrębnie dla każdego pracownika kartę ewidencji czasu pracy w zakresie obejmującym: pracę w poszczególnych dobach, w tym pracę w niedziele i święta, w porze nocnej, w godzinach nadliczbowych oraz w dni wolne od pracy wynikające z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, a także dyżury, urlopy, zwolnienia od pracy oraz inne usprawiedliwione i nieusprawiedliwione nieobecności w pracy. Do karty ewidencji czasu pracy pracownika dołącza się jego wnioski o udzielenie czasu wolnego od pracy w zamian za czas przepracowany w godzinach nadliczbowych. Pozwana tego obowiązku nie realizowała. Jak zauważył Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 14 sierpnia 2013r. skoro pracodawca (pozwany) nie wywiązał się z nałożonego na niego obowiązku prowadzenia ewidencji czasu pracy (art. 94 pkt 9a k.p., art. 149 §1 k.p.), to pracownik (powód) może powoływać wszelkie dowody na wykazanie pracy w godzinach nadliczbowych, w tym posiadające mniejszą moc dowodową niż dokumenty dotyczące czasu pracy (III APa 26/13, lex nr 1366059).

Sąd uznał również, za bezzasadne zarzuty strony pozwanej dotyczące odliczenia od wyliczonych przez biegłego nadgodzin czasu potrzebnego na przebranie się, czy kąpiel uznając, że jest to czas, w którym pracownik pozostaje

w dyspozycji pracodawcy oraz że są to czynności podejmowane w celu wykonania powierzonych pracownikowi obowiązków i winny być zaliczane do czasu pracy powoda.

W kwestii dodatku gwarantowanego sąd stanął na stanowisku, że dodatek ten był stałym i systematycznym składnikiem wynagrodzenia, który powinien być uwzględniony przy obliczaniu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

W części zważeniowej Sąd I instancji podał, że :

obowiązujące u strony pozwanej akty prawne o charakterze zakładowym w sposób niebudzący wątpliwości zaliczają stanowisko pracy zajmowane w spornym okresie przez powoda do stanowisk pracy pod ziemią. Powyższe znalazło również odzwierciedlenie w nazwie stanowiska. Zgodnie z obowiązującym u pozwanej ZUZP czas pracy powoda wynosił 7,5 godzin na dobę oraz 37,5 godzin na tydzień przy pięciodniowym tygodniu pracy. Kodeks pracy przewiduje możliwość skrócenia czasu pracy poniżej określonych norm. Taka możliwość dotyczy pracy wykonywanej w szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia warunkach. Praca w takich warunkach w zależności od nasilenia czynników szkodliwych trwa krócej od powszechnie obowiązującej dobowej lub tygodniowej normy czasu pracy (art. 145 k.p.). Taki czas pracy – mimo jego skrócenia jest normalnym czasem pracy ze wszystkimi tego konsekwencjami.

Powód pracował ponad tę normę – co wykazane zostało wydrukami RCP, zeznaniami świadków oraz powoda. Pozwana stała na stanowisku, że powód nigdy wcześniej nie zgłaszał i nie udokumentował pracy w godzinach nadliczbowych. Tymczasem zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa pracy oraz regulaminem pracy obowiązującym u pozwanej, powód faktycznie przekraczał zarówno normę dobową, jak i tygodniową.

Postępowanie dowodowe wykazało, że powód pracował ponad obowiązującą go normę w związku ze szczególnymi potrzebami pracodawcy. Praca powoda była tak zorganizowana, że przed przejściem zmiany powód musiał przygotowywać się do niej przez zapoznawanie się z aktualną sytuacją w kopalni, uczestniczyć w odprawach, które były obowiązkowe. Ponadto również po wyjeździe na powierzchnię, powód miał szereg dodatkowych obowiązków jak pisanie raportów, poleceń, zdanie raportu u przełożonego. Powód tych czynności nie mógł wykonać pod ziemią, jak i w późniejszym czasie.

Dalej przytoczył Sąd I instancji treść art. 151⁴ §1 kp oraz definicję pracownika z art. 128 §2 pkt. 2 k.p, Powołał się także Sąd na wykładnię jakiej dokonał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 20 września 2005r. (II PK 56/05). Cytowany przepis wprowadza wyjątkową regulację w zakresie wynagradzania dotyczącą kierowników wyodrębnionej komórki organizacyjnej. Chodzi tutaj o wyodrębnioną komórkę organizacyjną zakładu pracy, a nie każdą komórkę organizacyjną, których w zakładach pracy może być wiele np. dział, referat, pion, oddział. Sąd Najwyższy podkreślił, że interpretacja pojęcia „kierownik wyodrębnionej komórki organizacyjnej” nie może być dokonywana rozszerzająco. W rozpatrywanej kategorii podmiotowej chodzi o kierowników wyodrębnionej komórki organizacyjnej. Z kolei wyodrębnienie komórki organizacyjnej z zakładu pracy powinno wynikać i istotnych cech organizacyjnych dotyczących zarządzania zakładem pracy, z uzyskania przez daną komórkę względnej samodzielności. Chodzi tutaj o stanowiska dotyczące kierowania zakładem pracy i to tylko o stanowiska pod tym względem najważniejsze. Regulacja ta dotyczy pracowników, którzy w istocie rzeczy uzyskali funkcję samodzielnego zarządzania komórką organizacyjną.

Powód musiał być obecny w pracy wcześniej, aby przygotować pracę dla zmiany oraz musiał zostać dłużej po zakończeniu zmiany. Nie mógł swoich obowiązków wykonać wyłącznie podczas pracy pod ziemią, gdyż część z nich – odprawy, raporty i wypisanie dokumentacji – z oczywistych względów mogła zostać wykonana wyłącznie na powierzchni. Powód miał natomiast obowiązek pracy 7,5 godziny pod ziemią i nie mógł tego czasu skrócić.

Polecenie pracy w godzinach nadliczbowych, powód otrzymał poprzez ustalenie przez pozwaną zakresu obowiązków i organizację pracy. W takim samym kontekście wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 1978r. (I PRN 91/78) stwierdzając, że przepisy art. 133 i 134 k.p. nie uzależniają przyznania

wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych od warunku, aby praca w tych godzinach wyraźnie była zlecona pracownikowi przez przełożonego. Decydujące znaczenie ma również wykonywanie pracy w godzinach nadliczbowych za zgodą lub wiedzą przełożonego, albo też nawet bez zgody i wiedzy – jeżeli konieczność świadczenia pracy w godzinach nadliczbowych wynika z obiektywnych warunków pracy, nie pozwalających pracownikowi na wykonanie zleconych mu zadań w ustawowej normie czasu pracy. Wspomniane obiektywne warunki pracy, wyłączające możliwość wykonania zadań planowany w ustawowym czasie prac, są równoznaczne ze „szczególnymi potrzebami pracodawcy”.

Co prawda powód nie otrzymał bezpośredniego polecenia pozostawania po godzinach pracy czy też wcześniejszego przyścia do pracy, ale taka była praktyka przyjęta na kopalni i zachowanie powoda było akceptowane przez jego przełożonych (co potwierdził również świadek pozwanej K. P. – sztygar oddziałowy). Nadto to na pracodawcy ciąży obowiązek takiego zorganizowania pracy, aby pracownik mógł wykonać powierzone mu obowiązki w normatywnym czasie pracy. Tymczasem z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynika, że powód nie był w stanie wykonać powierzonych mu zadań w ciągu 7,5 godziny dziennie, gdyż zadania te zmuszony był wykonywać na powierzchni przed i po zjeździe na dół kopalni.

Sąd I instancji podkreślił, że pozwana miała obowiązek wypłacać powodowi wynagrodzenie jak za 8 godzin pracy, bowiem powód pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, a norma dobową 7,5 godziny dotyczyła czasu pracy i nie mogła obniżać wynagrodzenia powodowi. Podkreślić należy, że skrócenie czasu pracy powoda wynikało z jego zatrudnienia w warunkach szczególnie uciążliwych i szkodliwych, a przyjęcie, że powodowi należało się wynagrodzenie za 7,5 godziny oznaczałoby, że byłby gorzej traktowany niż pracownicy pracujący w innych systemach czasu pracy i poniósłby konsekwencje finansowe za obniżenie normy dobowej, co jest w żaden sposób nieuzasadnione.

W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę wynikającą z wyliczenia biegłego zawartego w pisemnej opinii uzupełniającej i orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

W punkcie drugim wyroku powództwo częściowo oddalono w zakresie przekraczającym kwotę wynikającą z pisemnej opinii uzupełniającej biegłego.

Wyrokowi Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² §1 k.p.c.

Orzekając o kosztach Sąd I instancji wyłuszczył, że orzekł na mocy art. 100 kpc. biorąc pod uwagę fakt, że powód wygrał proces w 80 %, a przegrał w 20%, i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3240 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono w oparciu §12 ust.1 pkt. 5 w zw. z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 100 kpc, oraz art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych biorąc pod uwagę fakt, że powód wygrał proces w 80 %, a przegrał w 20%. Na koszty sądowe w sprawie złożyła się opłata od pozwu w kwocie 2510 zł oraz wydatki na opinię biegłego w kwocie 2.788,78 złotych.

Powód uiszczył na poczet wydatków na opinię biegłego kwotę 2000 złotych. Ponieważ utrzymał się z żądaniem w 80% pozwany winien zwrócić mu kwotę 1422,24 - koszty opinii 2788,78 zł pomniejszone o 577,76 zł (20% kwoty 2788,78) i pomniejszone o kwotę 788,78 zł, którą zasądzone od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa, tytułem nieuiszczonych wydatków na opinię biegłego. W punkcie piątym sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa część opłaty od pozwu w wysokości 502 złote (20% kwoty 2510). Natomiast w punkcie szóstym sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa część opłaty od pozwu w wysokości 2008 zł, której powód nie uiszczył (80% kwoty 2510 zł) oraz wydatki poniesione na opinię biegłego, których nie pokryła zaliczka na opinię biegłego wpłacona przez powoda (2000 zł) tj. kwotę 788,78 zł.

Apelację wywiódła pozwana zaskarżając wyrok z dnia 23 listopada 2021 r. w części tj. w pkt 1, 3-4 oraz 6 jego sentencji.

I. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a. art. 9 k.p. w zw. art. 151¹ § 1 k.p. poprzez przyjęcie, iż dodatek gwarantowany powinien być wliczany do podstawy wynagrodzenia podczas gdy zgodnie z treścią pkt 2 ppkt 2 porozumienia z dnia 3 stycznia 2008 r. dodatek gwarantowany został wskazany jako skutkujący jedynie do elementów wynagrodzenia nieujętych w załączniku nr 2 do porozumienia a wśród których nie ma dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, a nadto obliczany jest do każdej przepracowanej dniówki niezależnie od liczby godzin pracy.

b. naruszenia art. 151 § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, iż czas poświęcony na przebrania się i przygotowanie do pracy jest czasem wykonywania pracy w rozumieniu tego przepisu tylko dlatego, że poprzedzały go jednostkowe czynności, które powód mógł wykonywać później.

2. Naruszenie przepisów prawa procesowego tj.

a. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 oraz 235² § 1 pkt 5 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku pozwanej z dnia 30.08.2021 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu księgowości Z. G. – wnioskowanego na okoliczność wyliczenia wysokości wynagrodzenia z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych, z uwzględnieniem faktu, iż dodatek gwarantowany zgodnie z treścią pkt 2 ppkt 2 porozumienia z dnia 3 stycznia 2008 r., nie powinien być wliczany do nadgodzin,

b. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej analizy zebranego materiału dowodowego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące dokonaniem nietrafnych ustaleń co do czasu pracy powoda w spornym okresie w którym powód miał pracować ponad obowiązujące go normy czasu pracy, gdy tymczasem z własnej woli stawał się w pracy wcześniej niż planowana godzina rozpoczęcia pracy i w tym czasie nie wykonywał pracy przez cały czas od wejścia na teren kopalni,

3. Sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przejawiającą się w przyjęciu, iż czas rejestracji wejścia świadczy o rozpoczęciu pracy podczas gdy powód do pracy stawał się w różnych godzinach, w tym czasami nawet kilkanaście minut przed zjazdem, a więc ewentualnym miernikiem nadgodzin nie może być czas wejścia a czas rzeczywiście poświęcony na realizację obowiązków pracowniczych.

Wniosła o :

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych,

względnie:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym jako części kosztów procesu.

Powód wniósł zażalenie na postanowienie Sądu w zakresie kosztów postępowania zawarte w pkt 3 wyroku z dnia 23 listopada 2021 r. w części - w zakresie kwoty 2.008,00 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy należnymi na rzecz powoda od pozwanej kosztami łącznie w kwocie 6.670,24 zł, a zasądzonymi przez Sąd.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. w zw.z art. 100 k.p.c, poprzez nieuwzględnienie uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu przy stosunkowym rozdziale kosztów procesu między stronami.

Wniósł o zmianę postanowienia o kosztach zawartego w ww. wyroku poprzez zasądzenie w pkt. 3 od pozwanej na rzecz powoda kwoty 6.670,24 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kwoty 3.240,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadził, że uiszczona przez powoda kwota opłaty od pozwu winna zostać wliczona do poniesionych przez powoda kosztów procesu w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c., a następnie wraz z pozostałymi kosztami procesu winna zostać stosunkowo rozdzielona stosownie do treści art. 100 k.p.c. W konsekwencji należne powodowi od pozwanej koszty procesu powinny wynieść 6.670,24 zł, na które składają się kwoty: 2.008,00 zł tytułem części opłaty od pozwu [80% z kwoty 2.510,00 zł), 1.442,24 zł tytułem kosztów opinii biegłego (zgodnie z wyliczeniem zawartym w uzasadnieniu ww. wyroku) oraz 3.240,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (80% kwoty 3.600,00 zł), również prawidłowo wskazanego.

Wskazał, że konsekwencją uwzględnienia niniejszego zażalenia winno być uchylenie pkt. 5 i zmiana pkt. 6 przedmiotowego wyroku.

W odpowiedzi na apelację wniósł natomiast o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części, w której dotyczyła pkt 6 wyroku, natomiast zażalenie na orzeczenie o kosztach był zasadne w całości.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2022r. Sąd Okręgowy

1. zmienił zaskarżony wyrok w pkt 3 w części w ten sposób, że w miejsce kwoty 4 662,24 zł zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6 670,24 zł,
2. zmienił pkt 6 wyroku w ten sposób, że nakazuje pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zabrze w miejsce kwoty 2796,78 zł kwotę 788,78 zł),
3. uchylił pkt 5 wyroku,
4. oddalił apelację w pozostałym zakresie,

Uchylenie w pkt 3 przez Sąd Okręgowy pkt 5 wyroku Sądu Rejonowego zostało zdeterminowane uwzględnieniem zażalenia powoda. Rację ma powód, który podnosił, że konsekwencją uwzględnienia zażalenia winno być uchylenie pkt 5 i zmiana pkt 6 wyroku Sądu I instancji.

Orzekając o kosztach Sąd I instancji nie uwzględnił, że powód uiścił opłatę od pozwu na rzecz Skarbu Państwa. W konsekwencji uwzględnienie we wzajemnym rozliczeniu kosztów, poczynionym na podstawie art. 100 k.p.c., uiszczonej przez powoda opłaty i zasądzenie jej w pkt 3 (w wyniku zmiany wyroku przez Sąd Okręgowy) od pozwanej na rzecz powoda w ramach kosztów zastępstwa procesowego, spowodowało, że pkt 5 wyroku Sądu Rejonowego dotyczący nakazania pobrania od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwoty 502 złotych okazał się w całości zbędny i uchylono go na podstawie art. 386§3 k.p.c. Skarb Państwa bowiem otrzymał całą należną opłatę - pkt 5 nie mógł się ostać.

Z tych też przyczyn zmieniono pkt, 6 w którym nakazano pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa jedni pozostałą część kosztów sądowych już bez opłaty.

sędzia Anna Capik-Pater